

Megbocsátás

„Charles Haddon Spurgeon Jézus kereszten elhangzott hét szaváról szóló prédikációit több mint negyvenévi igehirdetői tevékenysége folyamán (1851-1892), különböző alkalmakon tartotta, és már életében megjelentek, 1900 más prédikációja mellett. [...] Azért nyomtatta ki prédikációit, hogy olvashatók is legyenek. Ebből a célból némileg átdolgozta vagy átdolgoztatta őket.”[\[1\]](#)

Mint minden prédikációja, az alábbi igehirdetés is tanúskodik Spurgeon „mélyhallásáról”, arról, mit hallott ki ő egyetlen igéből, mi mindent értett meg általa. Ugyancsak érdemes megfigyelni jellegzetes stílusát: közvetlen, személyes, határozottan megszólító a hangvétele, igen gyakorlatias a tanítása, de eközben mindenkor a biblikusság fegyelme alatt marad. A szónoki hév nem ragadja a bibliai eszmékhez képest önkényes, egyéni ötletekre, állításokra, avagy a Bibliától idegen hangnem alkalmazására. Mondanivalója teljesen világos, nyelvezete kifejező, közérthető.

Charles Haddon Spurgeon

Megbocsátás

„Jézus pedig így könyörgött: Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.” (Lukács 23,34)

Ebben a pillanatban szenvedte el Urunk a keresztfeszítés első kínjait, a hóhérok éppen most ütötték át szögekkel a kezét és a lábát. Ezen felül nagyon csüggedtnek és elgyengültnek kellett lennie a gecsemánéi éjszakai tusakodástól, a megkorbácsolástól és a nyers gúnytól, amelyet reggeltől fogva elszenvedett Kajafástól, Pilátustól, Heródestől és a pretoriánus őrsegtől. És mégis, sem az elszenvedett bántások, sem a várható fájdalmak nem gátolták meg abban, hogy imádságban folytassa művét. Isten Báránya hallgatott az emberek előtt, de Istennel szemben nem. Némán, mint egy bárány a nyírója előtt, egyetlen szót sem szólt Urunk a saját védelmére, de szívében folytatta az Atyához való kiáltást. Semmiféle fájdalom és semmiféle gyengeség nem némíthatja el az Ő szent

közbenjáró imádságát. Micsoda példakép! Folytassuk imádsággal, egészen addig, amíg ver a szívünk. Semmilyen fájdalom, legyen bármily nehéz, ne távolítson el minket a kegyelem trónusától. Inkább vigyenek még közelebb Hozzá minket a bajok. Egy énekben arról van szó: „Amíg keresztények élnek, imádkozzanak, mert csak akkor élnek, ha imádkoznak”. Ha abbahagyjuk az imádkozást, akkor lemondunk arról a vigasztalásról, amelyre szükségünk van. Bármilyen csüggedtek is legyünk, bármennyire mélyen is legyünk, nagy Isten, segíts minket, hogy akkor is tudjunk még imádkozni! Ne űzzön el minket a kétség soha a kegyelem trónjától!

Szeretve magasztalt Megváltónk kitartott az imádságban akkor is, amikor a hideg vas átvágta inait, és a kalapácsütések testét és lelkét megremegtették. Ez az állhatatosság és kitartás nyilván onnan ered, hogy annyira az imádsághoz szokott, hogy nem hagyhatta el azt. Közbenjáró imádságában a megszakítások lehetetlenek voltak. Ama hosszú, hideg éjszakák a magaslatokon, az egyedüllet napjai, a mennybe szóló folytonos rövid fohászok, mindezek olyan szilárd, erőteljes szokáshoz segítették Őt, amellyel a legvadabb viharok sem bírtak. De ez több volt szokásnál. A mi Urunk belemerült az imádság szellemébe. Ő az imádságban élt, és az imádság benne élt. Az imádkozás természete részévé lett. Urunk egy értékes fűszerhez hasonlított. Ha összezúzzák, nem veszíti el az illatát, sőt a mozsártörő minden ütésénél annál erősebben áramlik ki. Mert jó illata nem a felszínen tapad meg, az lényének része. Az összetörés a mozsárban szabadon engedi az illatát, és gondoskodik arról, hogy édes titka nyilvánvaló legyen. Ahogyan kiárasztja illatát egy csomó mirha, vagy ahogyan egy madár énekel, mert nem tehet mást - így imádkozott Jézus. Az ima úgy borította be a lelkét, mint egy ruha, és így felékesítve lépett elő. Megismétlem: tanuljuk meg Urunktól, hogy soha ne hagyjuk abba az imádkozást, semmiféle körülmények között, akármilyen nagy is a kísértés, és akármilyen nyomasztóak legyenek a terheink.

Figyeljük meg továbbá, hogy Urunk ebben az imában megingathatatlanul ragaszkodik ahhoz, hogy Ő Isten Fia. A legnagyobb kísértés, amelynek önként teszi ki magát, sem tudta rábírni arra, hogy feladja ezt a meggyőződését. „Atya” szóval kezdi imádságát. Nem ok nélkül tanított minket is így imádkozni: „Mi Atyánk”. Hogy ér-e valamit imádságunk, az nagyrészt attól függ, hogy mennyi bizalmat nyerünk Istennel való kapcsolatunkból. Ha veszteség vagy próba ér minket, az a gondolat kísért, hogy Isten nem Atyaként kezel minket, hanem úgy, mint egy szigorú bíró, aki egy bűnözőt elítél. De Krisztus ima-kiáltása egy olyan helyzetben, amilyenbe mi sohasem kerülünk, a Fiúság tekintetében semmiféle

megingást és kétséget nem árul el. Getsemánében, amikor véres verejték hullik a földre, vészkiáltását - ha lehet, múljék el tőle a keserű pohár - ezekkel a szavakkal kezdte: „Atyám”. Még egy sötét és fájdalommal teli éjszaka után is, amikor újra meg újra Istent hívta, úgy számolt Istennel, mint Atyával. Itt ismét, a kereszten elhangzott hét szava közül az elsőben ezt mondja: „Atya”. Bárcsak a Szentlélek, aki ezt mondatja velünk: „Abbá, Atya!” (Róm 8,15) soha ne hagyja fel munkálkodásával! Semmiképpen ne legyünk a kísértő kérdésnek a rabjai: „Ha Isten Fia vagy...” (Mát 4,3) - vagy ha ezzel támad a Kísértő, diadalmaskodjunk, mint Jézus diadalmaskodott a kenyér nélküli pusztában. A Szentlélek, aki bennünk így kiált: „Abbá Atya!”, űzön el minden hitetlen félelmet. Ha fegyelmezne minket, mint ahogyan szükség is van erre (mert melyik fiút nem fegyelmezi az apa?), akkor vessük alá magunkat szeretetben annak az Atyának, aki adja nekünk a Szentlelket és élünk. De semmiképpen ne legyünk a szolgaság lelkének foglyai azáltal, hogy kételkedünk irgalmas és kegyelmes Atyánk szeretetében és istenfiúságunkban.

Még figyelemreméltóbb az a tény, hogy Urunk nem önmagáért imádkozott. Bizonyára a kereszten sem szűnt meg imádkozni önmagáért, és panaszos szava: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?” (Márk 15,34) bizonyítja, hogy imája mennyire személyes volt. A kereszten elhangzott hét ima-felkiáltásból azonban az első alig vonatkozik az imádkozóra, csak közvetetten. Így hangzik: „Atyám, bocsáss meg nekik.” A könyörgés kizárólag másokra vonatkozik. Jóllehet, ez a szó célzást tartalmaz azokra a kegyetlenségekre, amelyeket okoztak néki, mégis ez alig kivehető. Feltűnő, hogy nem ezt mondja: „Megbocsátok nekik.” Ez magától értetődő előfeltétel. Úgy tűnik, hogy elveszítette az arra irányuló látását, hogy ővele személyesen követnek el igazságtalanságot. Az Atyával szembeni igazságtalanság foglalkoztatja, és hogy a Fiú személyében az Atya ellen vétettek. Nem saját magára gondol. A könyörgés: „Atyám, bocsáss meg nekik” teljesen önzetlen. Imádságában úgy van ott, mintha ő egyáltalán nem is lenne. Annyira megszűnik saját maga, hogy magát és szenvedését szem elől veszi. Ha az Emberfiának életében valaha volt olyan idő, amikor imáját egyszerűen saját magára korlátozhatta volna anélkül, hogy szemrehányást kockáztatott volna, akkor az haláltusájának kezdetén volt. Lehet-e csodálkozni azon, hogy valaki máglyára kötözve vagy keresztre feszítve mindenekelőtt, utoljára, egyáltalán és kizárólag saját maga megsegítéséért könyörög? Látjátok mégis, hogy az Úr Jézus imádságát a másokért való könyörgéssel kezdte. Érzed-e, hogy milyen szív nyilvánul meg itt? Milyen szájalom töltötte el a Megfeszítettet! Milyen fenséges

Isten természete, milyen isteni! Volt-e valaha valaki, aki, mint Ő, a halál kínjai közepette egy imából nyomban közbenjárást csinált? Legyetek ti is ilyen önzetlenek, Testvéreim! Ne gondolatok mindig csak saját magatokra, gondolatok másokra! Szeresd felebarátodat, mint magadat! Kövesd Krisztust, lépj a nyomába, aki neked ilyen példát adott az önzetlenségre!

Egy gyöngyszem azonban minden mást felülmúl a nagyszerű szeretetnek ebben a koronájában. Az igazságosság napja csodálatos fényességgel áldozik le a Golgotánál. De a ragyogó színek közül ez a legragyogóbb. Az imádság nem csupán másokra vonatkozik, hanem Krisztus legkegyetlenebb ellenségeire. „Krisztus ellenségeit” mondtam? Fontoljunk meg még valamit. Nem olyan ellenségek voltak ezek, akik évekkal ezelőtt valami rosszat tettek neki, hanem olyanok, akik itt és most megölték. Az Üdvözítő nemcsak akkor járt közbe, amikor az igazságtalanságot már elfelejtette, mintha az egy megbocsátandó kicsiség lett volna. Miközben az első vércseppek fröcsköltek átszegezett kezéből, és miközben a kalapács skarlátvörösre színeződött, a szent száj szívet melengető imára nyílt: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.” Nem azt akarom ezzel mondani, hogy ez az ima azokra a katonákra korlátozódott, akik végrehajtották a halálos ítéletet. Meg vagyok győződve arról, hogy olyan imádságról volt szó, amely magában foglalta az írástudókat és a farizeusokat, Pilátust és Heródest, zsidókat és pogányokat – igen, az egész emberiséget, mert mi mindnyájan vétkesek vagyunk ebben a halálban. De elsősorban azokra az emberekre gondolt, akik ott és akkor brutálisan azátkozottak keresztjére szögezték az Urat. Rájuk áradt ki az imája, mint valamiféle értékes olaj. Milyen mélységesen mély ez az imádság! Felülmúlhatatlan, páratlan. Nincs semmi hozzá hasonló! Valóban, Ábrahám, Mózes és a próféták is mondtak közbenjáró imát a gonosztevőkért, de nem olyanokért, akik keresztülszúrták kezüket és lábukat. Igaz, hogy keresztények ama nap óta megismételték ezt az imádságot. István így kiáltott fel: „Uram, ne ródd fel nekik ezt a bűnt!” (Csel 7,60). Némely vértanú a máglyán közbenjáró imát mondott üldözőiért. Tudjuk, hogy kitől tanulták. Azt kérdezed, hogy ő kitől tanulta? Senkitől! Ugyanis Ő isteni eredetiség volt! Az imádság isteni természetéből egyenesen következett. Együttszenvedés, ami neki és csak neki volt a sajátja, adta szájába ezt az imát, ami példa nélküli. Királyi szeretete mondatta vele ezt az emlékezésre méltó közbenjáró imádságot, amely például szolgálhat számunkra. Számára azonban nincs példa. Szeretném imádni Őt és neki ezért isteni tiszteletet adni. Ha egyébként semmit sem tudnék róla, csak ezt az imádságot, akkor is imádnom kellene Őt. Mert ez a kegyelemért szóló

felülmúlhatatlan könyörgés jobban meggyőz engem, mint bármi más annak az isteni voltáról, aki ezt kimondta, és tisztelettel és vonzalommal tölti be szívemet.

Így mutattam be nektek a mi Urunk első imádságát, amely a kereszten elhangzott. Most pedig megpróbálom alkalmazni ezt, ha Isten segít minket Szentlelke által. Először vizsgáljuk meg mint Üdvözítőnk közbenjárására vonatkozó példát, azután mint a gyülekezet szolgálatára szóló rendelkezést, végül mint figyelmeztetést meg nem tért emberek számára.

Példa Urunk közbenjárására

Ő imádkozott ellenségeiért annak idején, Ő imádkozik ellenségeiért most. Ami a kereszten történt, az példaszerű volt a trónus műve számára. Krisztus most magasabb helyen és jobb helyzetben van, de tevékenysége ugyanaz. Még mindig a bűnös emberekért közbenjárva lép az örök trónus elé és így szól: „Atyám, bocsáss meg nekik.” Közbenjárása összességében bizonyos módon hasonlít a Golgotán történt közbenjárásra. A Golgotán elhangzott ima segíthet ezért nekünk, hogy a trónuson történő közbenjárás lényegét helyesen értsük.

A közbenjárás első ismertetőjele a rendkívüli jóság. Azok az emberek, akikért beszámolónk szerint az Úr imádkozva közbelép, nem szolgáltak rá az imádságra. Semmi olyat nem tettek, ami rábírhatta volna Őt arra, hogy megáldja és megjutalmazza őket. Ellenkezőleg, olyan emberek voltak, akik arra esküdtek meg, hogy megölik őt. Keresztre feszítették, gonosz szándékból. Igen, ebben a pillanatban vették el ártatlan életét. Ellenségei nem értek annyit, hogy rájuk akár egy gondolatot is pazaroljon. Nem kérték arra Őt, hogy kiálljon értük. A legutolsó lett volna, amit kívántak volna: „Állj ki értünk, te haldokló király. Könyörögj értünk, Isten Fia.” Hajlok ama feltevés felé, hogy az imádságot vagy egyáltalán nem veszik figyelembe, közömbösen fogadják, vagy kigúnyolják. Azt talán nem feltételezzük ezekről az emberekről, hogy egy ilyen imádságon nevettek volna, és mégis olyan dolgok történtek a kereszttel, amelyek elég brutálisak voltak. El tudom képzelni, hogy ilyesmi is történt.

Üdvözítőnk olyan emberekért imádkozott, akik nem érdemelték meg, akik rászolgáltak az átokra, olyan emberekért, akiknek nem jelentett semmit a közbenjáró imádság, akik mulattak rajta. Most is így áll a mennyben a nagy Főpap és közbenjár - bűnös emberek érdekében! Nincs a Földön senki, aki rászolgált

volna a közbenjárásra. Jézus Krisztus senkiért nem azért száll síkra, mert rászolgált volna. Ott áll, mint az Egyetlen, aki könyörög nem igazakért. Nem azért, mert valaki becsületes, hanem „ha vétkezik valaki, van pártfogónk az Atyánál: az igaz Jézus Krisztus” (1Ján 2,1). Azt se feledd el, hogy nagy Szószólónk még azokért is síkra száll, akik nem kérik Őt erre. Kiválasztottai – még bűnökben és törvénszegésekben holtan – szenvedélyes szószólásának tárgyai. Sőt miközben ők mulatnak az evangéliumon, szeretettel teli szíve könyörög a menny jóindulatáért részükre. Ha ez így van, akkor mindent latba kell vetned, hogy az Úr Jézus téged Isten előtt közbenjárva képviseljen. Néhányan közületek könnyek között és nagy komolysággal kérték az Üdvözítőt közbenjárásáért. Visszautasítaná Ő ezt? A lehetőség éppenséggel megvan rá. De Ő, aki még olyanokért is könyörög, akik visszautasítják könyörgését, mennyivel inkább könyörög majd értetek, akiknek ez annyira fontos. Ha nincs benned semmi jó, ha mindenestől rossz vagy, akkor sem akadályozhatja meg Krisztust semmi abban, hogy szószólód legyen. Éppen érted akar közbenjárni. Gyere és bíz rá ügyedet. Ő azután is még enyhítő körülményeket fog munkálni, ha a te tudományodnak vége. Isten elé viszi ügyedet, úgy, ahogyan gyilkosaival szemben tette. „Atyám, bocsáss meg nekik.”

Közbenjárásának másik ismertetőjele a gondosság. Ez ugyancsak ezekben a szavakban mutatkozik meg: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.” Szabadítónk átvizsgálta ellenségeinek szívét, azért, hogy felfedezze, mit hozhat fel javukra. De semmit nem talált egészen addig, amíg jószágos szeme rá nem bukkant tudatlanságukra: „Nem tudják, mit cselekszenek.” Milyen lelkiismeretesen vizsgálta azok körülményeit és személyét, akikért síkraszállt! Éppúgy most a mennyben. Krisztus nem gondatlan ügyvéd. Pontosan ismeri a helyzetet, látja szíved állapotát és tudja a kísértéseket, amelyeket éppen átélsz. Még többet is: látja jönni a kísértést. Közbenjárva vesz tudomást a jövőendő eseményről. „Simon, Simon, íme a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát, de én könyörögtem érted, hogy el ne fogyatkozzék a hited” (Luk 22,31-32). Nagy Főpapunknak milyen szeretetteljes leereszkedése ez! Jobban ismer minket, mint mi saját magunkat. Megérti a titkos fájdalmat. Nem kell, hogy gondod legyen imádságod helyes formájára, Ő a megfelelő szavakba önti azokat. Ami a helyes megértést illeti, te csődöt mondhatsz, Ő soha. Tudja mi van Isten szándékában, azt is tudja, ami benned végbemegy. Találhat benned egy kapcsolópontot a kegyelem számára, amit te magad soha nem fedezel fel. Ha olyan sötétség van is a lelked körül, hogy könyörgéseid alól kihúzza a talajt és már nem látsz lehetőséget arra, hogy ostromold az eget, Urunk máris átdolgozta a

könyörgéseket és hallhatóan a kegyelem trónusa elé viszi. A Ő szózólása, amint megtapasztalhatod, jóságos és jól megfontolt.

Mint következót, észrevesszük a komolyságot és a határozottságot. Aki ezeket a szenvedélyes szavakat olvassa: „Atyám bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek”, nem kételkedhet abban, hogy azok a mennyet ostromolják. Testvérek, abszolút biztosak lehettek abban, hogy Krisztus teljesen komoly minden imádságban. Ez beigazolódott. Határozott emberek általában okosak és gyorsan kéznél vannak, hogy előnyüket felfedezzék. Ha életed megítéléséről van szó, és életedet csak egy hatásos érv mentheti meg, akkor kétségtelenül olyasmi után kutatsz, ami senkinek nem jut eszébe. Jézus a legnagyobb mértékben elhatározta, hogy megmenti ellenségei életét. Ezért egy okot hozott fel a kegyelemre, amire egy kevésbé elkötelezett lélek nem jött volna rá: „Nem tudják mit cselekszenek.” Ez a szigorú jogi értelmezésben kétes érv. A tudatlanság (ami szándékos!) nem számít enyhító körülménynek. A kereszt alatt sok ember nem akarta tudni, hogy miről van szó! Tudhatták volna, hogy Jézus a dicsőség ura. Nem volt elég érthető Mózes? Nem egyértelmű szavakat használt Ézsaiás? Nem voltak-e utalások és jelek, amelyek éppoly kevésbé vonhatók kétségbe, mint a Nap az égbolton?

Ennek ellenére az üdvözító céltudatossággal és ügyességgel enyhító körülménnyé változtatta azt, ami senkinek sem tűnt fel. Így fogalmazott: „Atyám bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.” Milyen hatékonyaknak kell akkor lennie könyörgéseinek a mennyben! Csak azt ne gondold, hogy közbenjárása ott kevésbé együttérző, buzgó és odaadó. Nem, Krisztus szíve még mindig küzd az örök Istennel. Ő nem egy aluszékony ügyvéd. Sion kedvéért nincs addig nyugta, Jeruzsálem kedvéért nem enged addig, amíg igazsága sugárzóan elő nem lép, és üdvössége olyan nem lesz, mint egy égő lámpa.

Negyedszer: ez az imádság Krisztusnak a mennyben való szózólásának állhatatosságára, állandóságára és tartóosságára enged következtetni. Ahogyan már megjegyeztem: Ha Üdvözítónk meg akarta volna szakítani közbenjárását, akkor abban a pillanatban meglehetett volna, amikor keresztre feszítették, amikor az ellenségei isteni személyén bűnt követtek el. A bűn azonban nem képes közbenjáró Barátunk nyelvét lekötözni. Micsoda vigasz! Vétkezel, megszorítod Isten Lelkét, de nem tudod hallgatásra bírni azt a száját, amelyik védelmedre kel. Talán nem termett az életed gyümölcsöt testvérem? Mint egy halódó fát, ki kellene vágni téged. De a használhatatlanságod semmiképpen nem engedi a

szószólót, hogy abba hagyja a közbenjárást, abban a pillanatban közbelép ezzel a kéréssel: „Uram, hagyd meg még ebben az évben” (Luk 13,8).

Bűnös, te Istent provokáltad azáltal, hogy makacsul visszautasítottad kegyelmét és egyre inkább a gonoszba mentél bele. De sem istenkáromlás, sem igazságtalanság, sem hűtlenség nem tartja vissza Krisztust attól, hogy a leggonoszabb bűnösért is közbelépjen. Krisztus él. Mivel él, közbenjár. Amíg van a Földön bűnös, aki szabadításra szorul, addig lesz Szószóló a mennyben, aki érte kiáll. Ez csak néhány röpke gondolat, de remélhetőleg segítenek abban, hogy világos legyen neked a nagy Főpap szószólói hivatása.

Az Úrnak a Földön mondott imája bölcsessége által hasonlít a mennyeihez. Krisztus azt akarta elérni, amire az illetőnek leginkább szüksége van, és ami leginkább szolgál néki: „Atyám, bocsáss meg nekik.” Ez volt a döntő pont. Mindenekelőtt Isten bocsánatára volt szükségük. Nem azt mondta az Úr: „Atyám, világosítsd meg őket, mert nem tudják, mit cselekszenek”, mert a puszta belátás gyötrelembe vitte volna lelkiismeretüket és saját magukat a pokolba. Így szólt: „Atyám bocsáss meg.” Az értékes vér cseppjei, melyek a sebekből serkentek, támogatták a kérést, és Isten meghallotta és kétségtelenül megbocsátott. Az első kegyelem, amelyre a bűnösök rá vannak szorulva, a bűnök bocsánata. Bölcsességében azt az ajándékot kéri Krisztus, ami elsőrendű fontosságú. Így van ez a mennyben is. Az Úr bölcsen és okosan kér. Bízd rá, Ő tudja, mit kérjen az isteni kéztől. Lépj oda a kegyelem székéhez, és terjeszd elő kívánságodat, ahogyan tudod. Ha megtetted, mondd: „Úr Jézusom, ne teljesíts semmi olyan kívánságomat, amely nem felel meg a Te akaratodnak. Ha nem látom át, hogy mire van valóban szükségem, akkor töröld el kérésemet, mert Te végtelenül bölcsebb vagy, mint én.”

Csodálatos, hogy az ítéletnél van egy Barát, aki folyamodványunkat átdolgozza és megfelelő formába önti, mielőtt a nagy Királynak bemutatjuk. Meg vagyok arról győződve, hogy Isten elé csak tökéletes imádságok jutnak. Az elé, aki mindnyájunk Atyja, nem kerül olyan ima, amelyben hiba van. Semmi nem hiányzik, semmit sem kell kiradírozni. Ennek oka nem az, hogy imádságaink eleve tökéletesek. Jézus Krisztus, a Közvetítő teszi tökéletesekké azokat határtalan bölcsességében, úgy, hogy azok Isten lényé és akarata szerint formálva kerülnek a kegyelem trónusa elé. Isten nem késlekedik, hogy az ilyen imákat meghallgassa.

Megfeszített Urunk imádsága súlyában is hasonlít a Felmagasztalt szószólásához.

Sokan azok közül, akikért imádkozott, bűnbocsánatot kaptak. Emlékszel még arra, amikor az Úr megparancsolta tanítványainak, hogy legyenek tanúi „Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt egészen a föld végső határáig” (Csel 1,8)? Pünkösd napján Péter felállt a tizeneggyel és vádolta a tömeget, hogy megfeszítették és megölték az Üdvözítőt, és azután közülük, akiknek joggal vetették szemükre az Úr megfeszítését, háromezren hittek Benne és megkeresztelkedtek az Ő nevére. Ez Jézus imájának egyik meghallgatása volt. A végső felelősséget a papok hordozták Urunk haláláért, és mégis úgy olvassuk: „Igen sok pap is hallgatott a hitre” (Csel 6,7). Ez további meghallgatása volt az imádságnak.

Mivel a képviselőlet vonatkozásában minden ember részes Jézus halálában, pogányok és zsidók, az evangélium elsőként a zsidóknak hirdettetett, és rövid idővel később a pogányoknak is. Hasonlít ez az ima: „Atyám bocsáss meg nekik” egy kőhöz, amelyet a tóba dobnak. Először egy kis kör képződik, azután egy nagyobb és így tovább, míg végül az egész tó hullámkörökkel lesz borítva. Ez az imádság, bedobva a világba, először zsidó megtérők kis körét formálta, azután az egész Római Birodalom nagyobb körét. Ma az üzenet hatóköre kiterjed az egész Földre, úgyhogy ezrek és ezrek lesznek szabaddá e közbenjárás súlya és jelentősége által: „Atyám, bocsáss meg nekik.” Bizonyára így van ez a mennyben is. Az Úr sohasem könyörög hiába. Vértől kezekkel kivívta a győzelmet. Bár lábai oda voltak rögzítve a fához, mégis győztesként került ki. Istentől elhagyva és a néptől megvetve, mégis diadalmasan érvényesült könyörgésével. Mennyivel inkább ma, amikor fejét korona fedi, keze a világ kormányálcáját fogja, lábán ezüst saru, és minden király és úr királyává emeltetett.

Ha a könnyek és kiáltások, gyengeségében előtörve, mindent legyőzők voltak, mennyivel hatalmasabbnak kell akkor bizonyulnia - ha ezt egyáltalán lehetséges fokozni - annak a megszentelt tekintélynek, amellyel Krisztus, mint feltámadott Úr, amikor az Atya trónja előtt áll és arra a szövetségre hivatkozik, amelyet az Atya kötött vele. Ti hívők, akik reszkettek és féltek, bízzátok magatokat és körülményeiteket Őrá! Jöjjetek ide, ti bűnnel terheltek, és kérjétek Őt, hogy vegye át ügyeteket! Akik nem tudtok imádkozni, siessetek Hozzá, és kérjétek Őt, hogy szálljon síkra értetek! Ti bátortalanok, menjetek ahhoz, aki érdemeit imádságaitok mérlegére helyezi, úgy, hogy azok túlsúlyt adjanak! Az Úr meghallgatja imáitokat.

Szolgálati rendelkezés a gyülekezet számára

Ahogy Krisztus volt egykor a világban, úgy kell lennie ma gyülekezetének is. Krisztus nem azért jött a világba, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy Ő szolgáljon. Nem hízelegtetni akart magának, hanem embereket megmenteni. Gyülekezete, ha szolgálatát jól érti, tudja: nem azért van, hogy gazdagságot és dicsőséget gyűjtsön, vagy tiszteletet és rangot szerezzen magának ebben az időben. Önzetlenül kell élnie ezen a földön, és ha szükséges, önzetlenül meghalnia az elveszett bárányok megmentéséért, bűnös emberek megváltásáért. Krisztusnak a kereszten mondott imája teljesen önzetlen volt. Az Úr abban az imádságban semmit sem vonatkoztatott önmagára. Ilyennek kell annak az imádságnak is lennie, amely kifejezésre jut a gyülekezet életében, nevezetesen a gyülekezetnek a bűnösökért való tetterős közbelépése. Nem a prédikátori vagy önmaga számára kell élnie, hanem mindig az elveszett emberekért. El tudod képzelni, hogy csak azért alapítottak gyülekezetek, hogy fenntartsanak egy prédikátort? Hogy a gyülekezet csak azért van, hogy előteremtse vezető embereinek a fizetését? Testvéreim, ha ebben merül ki egy gyülekezet célja, akkor jobb, ha megszűnik.

Nem azért alakulnak gyülekezetek, hogy beszédben jártas férfiak vasárnap előadásokat tartsanak, és csodálóiktól megiszolgálják a mindennapi kenyeret. Egészen másról van szó. Az imádás helyét nem azért építik, hogy kényelmesen ott ülj és hallhass valamit, ami a vasárnapot széppé teszi. Egy olyan gyülekezet, amelyik nem lép fel a pogánysággal szemben, nem harcol a gonosz ellen, nem győzi le a tévtanításokat, nem hozza világosságra a hazugságot, egy gyülekezetnek, amelyik nem áll a szegények oldalára, nem bélyegzi meg az igazságtalanságot és nem lép fel nyíltan az igazságosságért, annak nincsen létjogosultsága. Nem önmagadért vagy, kedves gyülekezet, éppoly kevésbé, ahogy Krisztus sem önmagáért volt itt. Az volt az Ő dicsősége, hogy lemondott tekintélyről és méltóságról, és a gyülekezet is éppen így abban találja meg dicsőségét, ha lemond ezekről, és megtiszteltetésnek tartja, hogy a kitzasztottakat összegyűjti, és piszok és szenny között keresi az értékes gyöngyöt, akikért Jézus vérét ontotta. Lelkeket megmenteni a pokoltól és Istenhez vezetni - reménységre, a mennybe - ez a mennyei hivatása. Bár ennek tudatában lennének mindig a gyülekezetek! Hagyjátok a püspököket és a prédikátorokat, hadd támogassák püspökeiteket és prédikátoraitokat. Krisztusért menjen minden rendben és tisztességesen, de gondoskodjatok arról, hogy a döntő dolog megtörténjék: az ingatagok megtérése, a tudatlanok tanítása, a szegények segítése, a jog

megőrzése, az igazságtalanság legyőzése és minden veszedelem elhárítása a mi Urunk Jézus Krisztus királyságáért és koronájáért.

Krisztus imádsága egy nagy szellemi célra irányult. Csak azt kéri a kereszttel alátalált emberek számára, ami a lelküket érinti: „Atyám, bocsáss meg nekik.” Azt gondolom, hogy a gyülekezet azzal tesz jót, ha megfontolja, hogy nem testtel és vérrel, fejedelemségekkel és erőszakkal küzd, hanem szellemi gonoszsággal. Nem támogat városi közigazgatást vagy dönt meg zsarnokságot, hanem állítson fel lelki uralmat, amely a szíveket legyőzi Krisztus számára és az értelmet az Ő igazságának parancsnoksága alá helyezi. Meg vagyok arról győződve, hogy a gyülekezet annál jobban teszi, minél inkább fárad az Isten előtt! - a bűnösök bűnbocsánatáért, minél inkább fárad azon, hogy élete és imája által tanítsa a bűnösöket arra, hogy mit jelent a bűn, Krisztus vére, a menny és a pokol.

Előre testvérek, egy emberként, hogy hatoljatok a bűnök bocsánatának mélyére. Ne tétovázzatok, győzzétek le a rosszat, amivel annyit vesződik az emberiség. Gondoskodjatok a józanságról, támogassátok a nevelést, szálljatok síkra egyházi és politikai reformkért, amennyire időtök és erőtök van rá, de minden keresztény férfi és nő legnemesebb feladata az emberek szívére és lelkiismeretére irányul. Ne hagyj magadat eltántorítani attól, hogy továbbadd az isteni üzenetet, hogy mindenkinek rendelkezésére áll a kegyelem! Ez az első és utolsó feladatod. Mondd a bűnösnek, hogy a bűnök elpusztítják őt, hogy egyedül Krisztus tudja legyőzni a bűnöket! Legyen ez az ima a szenvedélyed: „Atyám, bocsáss meg nekik! Bocsáss meg nekik! Tudasd velük, hogyan fogadja az ember a bűnbocsánatot. Elégedjete meg azzal, hogy eszközöd vagyok és bűnösöket a bűnbocsánat útjára vigyek, közülük e legbűnösebbeket is.” Üdvözítőnk imája arra tanítja a gyülekezetet, hogy missziójának és feladatának nincs határa. Krisztus imádkozott a gonoszokért, mondhatnám: a leggonoszabbakért, a tisztelen tömegért, amely a kereszttel körül tülekedett. Imádkozott a tudatlanokért. Nem mondta-e: „Nem tudják, hogy mit tesznek”? Imádkozott üldözőiért. Aki a legellenségesebb lelkülettel állt vele szemben, az volt leginkább a szívében. Isten gyülekezete, a te küldetésed nem annak a kevés tisztességes személyiségnek szól, akik prédikátoruk köré tömörülnek és mélyen figyelnek. A te feladatod nem az elitnek, a kiválasztottaknak, az értelmiségieknek szól, akik szavaidat kritizálják, és mondanivalód minden mondatát gondosan mérlegelik. Missziód nem azoknak szól, akik barátságosan, nagylelkűen és szívélyesen viselkednek veled - legalábbis nem csak ezeknek. Sokkal inkább a paráznákat, a tolvajokat, a rossznyelvűeket, az

iszákosokat, az erkölcsileg züllötteket és ingatagokat kell szolgálnod. Ha senki sem vállalja őket, akkor a gyülekezetnek kell ezt tennie. Ha vannak emberek, akikért először imádkozunk, akkor azoknak kell lenniük, akikre rendszerint legutolsó gondolatunk irányul.

Különösen a tudatlanokért kell lelkiismeretesen fáradoznunk. Nem elég, hogy igehirdetésünket megértik olyanok, akiknek jó képzettségük van. A prédikátornak gondolnia kell azokra, akiknek a legegyszerűbb teológiai kijelentések is annyira értelmetlenek, mint valamilyen idegen nyelv mondata. Prédikációját a legegyszerűbb megértésre kell beállítania. Ha csak kevés meg nem tért ember látogatja is az igehirdetést, akkor is azon kell fáradoznia, hogy megismertesse őket a jó hírrel. Rá kell bírnia őket, hogy hallgassák meg a jó hírt. Az evangélium azoknak is szól, akik üldözik a hitet. A szeretet nyilat az ellenség szívének irányozza az igehirdető. Ha valakit elsődlegesen kellene Jézushoz vezetnünk, akkor azokat, akik távol állnak a jó hírtől és annak ellenségei. Imádkozd: „Atyám, bocsáss meg nekik! Ha különben senkinek nem bocsátod meg a bűnt, mégis legyen tetszésedre, hogy megbocsátasz nekik. Ha egyébként senkinek nem bocsátasz meg, mégis leld kedvedet abban, hogy megbocsátasz nekik!”

A gyülekezetnek olyan komolynak és határozottnak kell lennie, mint Krisztus volt. Akkor hamarosan felismeri, hogy hol van reménység azok számára, akik reá vannak bízva, és hamarosan rájön, hogyan szállhat értük síkra Istennél.

Tudnia kell reménykedni. Biztosan nem volt egy gyülekezetnek sem több oka a reménységre, mint az Úr Jézus mai gyülekezetének. Ha a tudatlanság olyan érv, amely számít Istennél, akkor nézd meg napjaink pogányait. Milliók sohasem hallották Krisztus nevét. „Bocsáss meg nekik, nagy Isten, mert valóban nem tudják, hogy mit tesznek!” Ha a tudatlanság reménységre jogosít fel, akkor e széles világnak sok reménysége van. Nem élnek-e százezrek körülöttünk, akiknek az evangélium legegyszerűbb igazsága is újdonság? Testvér, ez nyomasztó gondolat, hogy a világ még mindig a tudatlanság szemfedője alatt fekszik. Mégis e fájdalmas tény tüskéjének a hegye letörik, ha Üdvözítőnk imáját reménységgel telve és helyesen olvassuk: „Bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek!”

A gyülekezet feladata, hogy azoknak, akik a legmélyebbre zuhantak és a legtudatlanabbak, fáradhatatlanul utánuk menjen. Soha nem hagyhat fel azzal, hogy tegye a jót. Ha az Úr holnap visszajönne, nem lenne joguk a

keresztényeknek ahhoz, hogy a saját épülésükön munkálkodjanak, beszéljenek és olvassanak, és közben elfelejtkezzenek arról a számtalan emberről, akik tönkremennek. Ha a világ az elkövetkező két héten belül összetörne, az semmit nem változtatna a kötelességemen és szolgálatomon. Jöjjön az Uram akkor, amikor akar. Ha bevetem magamat érte, akkor kész vagyok az Ő megjelenésére. A gyülekezet feladata még mindig az, hogy embertársai megmentésével törődjön. Ha csak áll és száját tátja, mint ezt modern próféták kívánják tőle, ha feladja küldetését és okoskodó írásmagyarázatban vész el, akkor minden oka megvan arra, hogy féljen Ura eljövételétől. De ha munkáját folytatja, ha fáradhatatlanul mindent azért vet latba, hogy Ura számára értékes gyöngyöket keressen, akkor nem kell szégyenkeznie, amikor jön a Vőlegény.

Ez a fejezet túl rövid az ilyen átfogó téma számára. Azt kívánnám, hogy szavaim legyenek olyan hangosak, mint a dörgés, olyan átütők, mint a villám. Örömmel világosítanék fel minden keresztényt, és lelkesítenék feladatára. Testvérek, nem élhettek saját magatokért! Takarékoskodjatok, neveljétek, építsetek és keressétek meg a megélhetéseketek! De ha Krisztushoz akartok hasonlókká lenni - ahogyan lenni kellene, mert Ő a drága vérével megvásárolt titeket -, akkor valami nagyobbra kell törekednetek. Kezdjétek el és éljétek másokért, tegyétek világossá minden ember számára, akikkel összejöttök, hogy létetek értelme és célja nem saját magatok vagytok. Álljatok ki más emberekért, hogy cselekedeteitek által Isten megdicsőíttessék, és a bennetek élő Krisztus képe felismerhető legyen, és nektek adja az Ő egyetértését!

[1] C. H. Spurgeon: *Elvégeztetett! - Krisztus hét szava a kereszten.* Evangéliumi Kiadó, 2002. Az eredetileg angolul kiadott prédikációgyűjtemény előszavából. A prédikációt minimális rövidítéssel, csupán az utolsó szakasz elhagyásával közöljük.